

Η αγιότητα ως καρπός και κατάληξη της εκκλησιαστικής ζωής.

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί αναγνώστες με την Κυριακή των Αγίων Πάντων ολοκληρώνεται και κλείνει η περίοδος του Πεντηκοσταρίου. Φυσικά δεν είναι καθόλου τυχαία η τοποθέτηση της Εορτής από τους Αγίους και Θεοφόρους Πατέρες αμέσως μετά την Κυριακή της Καθόδου του Αγίου Πνεύματος με την εορτή της Πεντηκοστής. Στη συνέχεια όσων αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο μας για το Πανάγιο Πνεύμα, είναι αυτό που κατεξοχήν αγιάζει τον άνθρωπο ως τελετουργικό, καθαρτικό και αγιαστικό, πάντοτε βέβαια με την βασική αρχή της συνεργείας του Τριαδικού Θεού, όπου τα πάντα γίνονται : «Εκ Πατρός, δι' Υιού εν Άγίω Πνεύματι». Τι είναι όμως αγιότητα; Γιατί είναι καρπός και κατάληξη της εκκλησιαστικής ζωής, όπως αναφέρει ο τίτλος του άρθρου μας; Με αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθή-

σουμε να ασχοληθούμε και να απαντήσουμε στο σημερινό άρθρο μας, εσείς απλά ακολουθήστε μας με την συνέχιση της ανάγνωσης των παρακάτω γραμμών.

Πριν ορίσουμε τι είναι αγιότητα, να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή ότι εμείς προσωπικά που γράφουμε αυτές τις γραμμές, απέχουμε πολλή από αυτήν. Επειδή όμως είμαστε μέλη της Εκκλησίας και μετέχουμε του αυτού σώματος, γι αυτό τολμούμε να ασχοληθούμε με αυτήν. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο στην Εκκλησία, ότι οι Άγιοι στις τοιχογραφίες των Ιερών Ναών μας, τοποθετούνται πάντοτε αριστερά και δεξιά (συνήθως δεξιά άνδρες Άγιοι και αριστερά γυναίκες Αγίες) και λίγο πάνω από εμάς. Επίσης απαγορεύονται να υπάρχουν Αγιογραφίες ίσα και κάτω από εμάς και γι' αυτό συνήθως υπάρχουν κάποια καλλιτεχνήματα και σχέδια για να καλύψουν αυτές τις επιφάνειες. Τι θέλει να δείξει και να διδάξει η Εκκλησία με όλα αυτά; Ότι η Αγιότητα δεν απέχει πάρα πολύ από εμάς, οι Άγιοι που είναι αναγνωρισμένοι και έχουν καταταχθεί στο συναξάρι της, ήταν άνθρωποι σαν και εμάς, με τις ίδιες δυσκολίες της κάθε εποχής, με αμαρτίες και πάθη, που όμως δεν έμειναν σε αυτά, αλλά αγωνίσθηκαν, μετανόησαν και αγίασαν με τα ίδια εφόδια που έχουμε και εμείς, τα μυστήρια, τη πνευματική και ασκητική ζωή αλλά και εκ του μαρτυρίου είτε αίματος είτε συνειδήσεως. Το γεγονός ότι δεν τοποθετούνται Αγιογραφίες ίσα και κάτω από εμάς, είναι ακριβώς η δική μας προοπτική ως μέλη της στρατευομένης Εκκλησίας με την δυνατότητα να αποκτήσουμε και εμείς αυτό το φωτοστέφανο που κοσμεί την θριαμβεύουσα Εκκλησία, δηλαδή όλα τα μέλη που αγίασαν.

Άγιος (από το αρχαίο ελληνικό ρήμα ἄζω=φοβάμαι, σέβομαι, τιμώ) με την έννοια της απόλυτης ιερότητας από την φύση του οντολογικά είναι μόνο ο Θεός. Σε Αυτόν αναπέμπουμε τον Τρισάγιον Ύμνο σε κάθε Θεία Λειτουργία και όχι μόνο, αυτός Είναι και δεν έγινε όπως τα κτίσματα Άγιος. Όμως και η κτίση και τα κτίσματα αγιάζονται, χάρις την βούληση, την αγάπη και την συγκατάθεση του Θεού. Τόσο οι Άγγελοι όσο και οι άνθρωποι έχουν την δυνατότητα της Αγιότητας κατά χάριν. Ο άνθρωπος, ως κορωνίδα της δημιουργίας, αρκεί το κατ' εικόνα του (την ελεύθερη βούλησή του) να κάνει

υπακοή στο θέλημα του Θεού και το εξελίξει σε καθ' ομοίωσιν (μετοχή στην κατάσταση της αγιότητας) Με αυτή την προοπτική μπορεί να κατανοηθεί το χωρίο του Αποστόλου Παύλου: Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ὑμῶν (Α΄ Θεσ. 4,3), και η υλοποίηση της εντολής «...ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». (Α΄ Πέτρ. 1, 15) Αυτά τα 2 χωρία είναι οι δύο θεμελιακές βάσεις πάνω στις οποίες οι χριστιανοί χτίζουν την σχέση πίστεως με τον Θεό και αρχίζουν να αγωνίζονται οδηγούμενοι στο τρίτο πυλώνα: «ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι» (Β΄ Τιμ. 2,10) όπου είναι ο σκοπός της επίγειας ζωής του ανθρώπου με προοπτική τη μέλλουσα.

Που πραγματοποιούνται όλα αυτά όμως και από ποιους; Η απάντηση είναι στην Εκκλησία (όχι βέβαια μόνο στο Ναό, αλλά σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας του ανθρώπου) και φυσικά για όλους, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, λαϊκούς, κληρικούς, μοναχούς, κάθε έθνους και χρώματος φυλής. Πως αγιάζονται; Με προσευχή, νηστεία, εγκράτεια, πίστη, μυστηριακή ζωή, καλά έργα, καλλιέργεια αρετών. Αυτό που λέει και ο Απόστολος Παύλος για τους καρπούς του πνεύματος : «ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.» (Προς Γαλάτας 5, 22-23). Μια πορεία δύσκολη αλλά όχι ακατόρθωτη. Επομένως ο Άγιος είναι αυτός που πλησιάζει τον Θεό αλλά ταυτόχρονα δέεται και προσεύχεται για όλους τους υπόλοιπους, αφού η καρδιά του πλατύνεται και θέλει να χωρέσει όλον τον κόσμο. Το ζητούμενο είναι αν και ο κόσμος θέλει να σωθεί ή όχι...!

Ο Άγιος δεν είναι απλά ένας καλός άνθρωπος ή απλά ένας καλός Χριστιανός, αλλά είναι εκείνος που ενώνεται με τον Θεό, το θέλημά του ταυτίζεται με αυτό του Θεού και εκτός από τις μικρές χαρές της ζωής το μόνο που τον νοιάζει είναι το πως θα μένει και θα επικοινωνεί με τον Θεό και την ορατή του εικόνα τους ανθρώπους. Οι μετέχοντες στην αγιότητα δεν είναι απλά κάποιοι ακόμη σπουδαίοι και χαρισματικοί άνθρωποι, αλλά καταξιώνονται να έχουν ιδιότητες και χαρίσματα του Θεού, όπως το διορατικό χάρισμα, θαυματουργικές ιδιότητες ακόμη και αναστάσεις νεκρών, την αποκάλυψη μελλοντικών γεγονότων αφού βλέπουν τα πράγματα όπως ο Θεός ως συνεχές παρόν, γίνονται επίσης ασφαλείς οδηγοί πιστών

αφού εμπνέουν με τη ζωής τους και τη διδασκαλίας τους και γίνονται αίτιοι να επιστρέφουν στην αληθινή πίστη και να παράγουν έργα μετανοίας και άλλοι.

Συνοψίζοντας λοιπόν τα όσα είπαμε ως τώρα, συμπερασματικά καταλαβαίνουμε ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι το απλησίαστο, αλλά ούτε ολοκληρωτικά ανθρώπινο κατόρθωμα. Είναι κυρίως χάρισμα και δωρεά του Θεού, αρκεί ο άνθρωπος να δείξει έμπρακτους καρπούς μετανοίας, αλλά και να καλλιεργεί τις αρετές και τα χαρίσματα που του έχει δώσει ο Θεός. Οι Άγιοι είναι πρεσβευτές και μεσίτες για όλους εμάς και συνεχίζουν να υπάρχουν και μετά από την κοίμησή τους είτε αφήνοντας τα άγια σκηνώματα ή λείψανά τους, ακόμη και προσωπικά τους αντικείμενα προς ευλογία και αγιασμό. Επομένως γι' αυτό ζω και υπάρχω και εγώ για να τους μιμηθώ και να τους μοιάσω, μελετώντας τον βίο τους, αφού και αυτοί έγιναν μιμητές του Χριστού. Άρα η τιμή προς τους Αγίους είναι η φανέρωση του ίδιου του Χριστού πιο κοντά στην εποχή μας, με την θέληση του Θεού Πατρός και την συνεργεία του Παναγίου Πνεύματος! Κριτήριο λοιπόν της εκκλησιαστικής ζωής είναι η παραγωγή των Αγίων και άρα εκεί φαίνεται ποια Εκκλησία είναι όντως Εκκλησία και αλήθεια και ποια όχι!! Τέλος να δοξολογούμε τον Θεό γιατί είμαστε στην εποχή που αναδείχθηκαν πολλοί νέοι Άγιοι που πολλοί από εμάς τους γνώρισαν και τους έζησαν από κοντά!

Πηγή : <https://www.euxh.gr/>